

Warszawa, 7 listopada 2025 r.
KL/548/195/ASW/2025

Pan
Jarosław Neneman
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Finansów

Szanowny Panie Ministrze,

w odpowiedzi na pismo z dnia 17 października br. nr PT1.8100.1.2025 kierujące do konsultacji publicznych projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (nr UD314 w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów), przekazuję uwagi Konfederacji Lewiatan z prośbą o ich analizę i uwzględnienie w toku dalszych prac.

Z poważaniem

Marek Górski
Prezydent Konfederacji Lewiatan

Załącznik:

Uwagi do projektu ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników.

member of

BUSINESS at OECD

member of

BUSINESSEUROPE

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 5
00-727 Warszawa
tel. +48 22 55 99 900
lewiatan@lewiatan.org
www.lewiatan.org

Polish Confederation
Lewiatan
Brussels Office
Avenue de Cortenbergh 168
tel. +32 2 732 12 10

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m. st. Warszawy w Warszawie XIII
Wydział Gospodarczy

Uwagi do projektu ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników.

**1. Procedura uproszczona importu towarów - art. 33a ustawy o podatku od towarów i usług.
a) zaświadczenia/oświadczenia**

Zaproponowana zmiana, polegająca na uzupełnieniu przepisu w art. 33a ust.3 ustawy o podatku od towarów i usług o wyrazy „i dane w nich zawarte są aktualne”, budzi wątpliwości i zastrzeżenia.

Uważamy, iż wprowadzenie dodatkowego kryterium skorzystania z procedury uproszczonej importu towarów podważa sens uproszczenia wynikającego z art. 33a ustawy. Podatnicy nie mieliby pewności, czy spełniają warunki do jego stosowania, a rozliczanie VAT z importu w deklaracji byłoby obciążone istotnym ryzykiem. Nawet przy zachowaniu najwyższej ostrożności, podatnik nie jest w stanie wykluczyć powstania zaległości podatkowej.

W praktyce bowiem warunkiem skorzystania z tej możliwości byłoby już nie tylko składanie (raz na sześć miesięcy) odpowiednich zaświadczeń (lub oświadczeń), ale brak jakichkolwiek zaległości podatkowych w okresie, w którym podatnik korzysta z art. 33a ustawy.

Przykładowo, jeśli podatnik złożyłby zaświadczenie o braku zaległości podatkowych w dniu 1 stycznia 2026 r., a 20 stycznia 2026 r. powstałaby u niego zaległość (np. z powodu jednodniowego opóźnienia w zapłacie podatku, nawet w niewielkiej kwocie, wraz z należnymi odsetkami), to warunki do rozliczania VAT z importu towarów w deklaracji mogłyby być przez podatnika utracone. Złożone wcześniej zaświadczenie nie wskazywało bowiem na istnienie zaległości. Mogą również wystąpić sytuacje, w których zaległość zostanie stwierdzona z opóźnieniem i skorygowana przez podatnika w deklaracji korygującej. W takim przypadku również należałoby uznać, że podatnik nie spełniał warunków do stosowania art. 33a, mimo wcześniejszego złożenia w dobrej wierze zaświadczenia o braku zaległości.

Projektowana zmiana jest nieproporcjonalna. Z uzasadnienia projektu wynika, że jej celem jest przeciwdziałanie fałszywym oświadczeniom składanym przez nieuczciwych podatników, jednak uderza ona we wszystkich podatników korzystających z uproszczonej procedury importu towarów zgodnie z art. 33a.

Należy podkreślić, iż zaświadczenie potwierdza stan faktyczny (i stan prawny) istniejący w dniu jego wydania (art. 306a § 3 Ordynacji podatkowej). Stąd, dane zawarte w zaświadczeniu nie mogą przestać być aktualne, dotyczą one bowiem wyłącznie sytuacji ustalonej na dzień wydania zaświadczenia, więc utrata przez nie aktualności („uchylenie” zaświadczenia) nie jest możliwa.

Powyższa zmiana może jednak skłonić podatników do częstszego występowania o zaświadczenia o braku zaległości podatkowych (np. co tydzień), co będzie sprzeczne z równoległe prowadzonym procesem deregulacji. Spowoduje to dodatkowe obciążenie

organów wydających zaświadczenia oraz zwiększy koszty i nakład pracy po stronie podatników.

Zmiana jest niezrozumiała w kontekście rosnącego dostępu organów podatkowych do danych o podatnikach oraz szybkości ich pozyskiwania (np. JPK_VAT, JPK_CIT, KSeF). Systemy te umożliwiają coraz skuteczniejszą identyfikację nierzetelnych podatników, co wcześniej było argumentem za liberalizacją warunków stosowania art. 33a ustawy o VAT.

Wprowadzenie projektowanej zmiany spowoduje niepewność podatników co do możliwości stosowania procedury importowej zgodnie z art. 33a ustawy o VAT, której nie będą w stanie wyeliminować. To podważy atrakcyjność tego mechanizmu i może skłonić podatników do rezygnacji z jego stosowania. To zaś negatywnie wpłynie na konkurencyjność polskiej gospodarki.

Postulujemy niezaostrzanie kryteriów stosowania procedury uproszczonej w imporcie towarów na podstawie art. 33a ustawy o VAT.

b) moment rozliczenia podatku VAT

W związku z wdrożeniem systemu AIS/IMPORT PLUS od 19 czerwca 2025 r., zgłoszenia uproszczone składane na podstawie art. 166 i 182 UKC nie zawierają danych o należnościach celnych i podatkowych, które są wykazywane dopiero w zgłoszeniu uzupełniającym. Na skutek tej zmiany, projektowana zmiana przepisów ustawy o VAT rozszerza katalog dokumentów, w których podatnik jest obowiązany do obliczania i wykazywania kwoty podatku z tytułu importu o „zgłoszenie uzupełniające” (art. 33a w ust. 2 pkt 3, ust. 5, 7 i 8 ustawy o VAT).

Powstaje zatem wątpliwość, czy w świetle proponowanych zmian podatnik powinien wykazywać w deklaracji JPK_VAT numer MRN zgłoszenia uzupełniającego, a nie zgłoszenia uproszczonego?

Zgodnie z art. 19a ust. 9 ustawy o VAT, obowiązek podatkowy z tytułu importu towarów powstaje z chwilą powstania długu celnego, tj. z chwilą przyjęcia zgłoszenia celnego – w tym przypadku zgłoszenia uproszczonego. Natomiast zgodnie z art. 33a ustawy o VAT, podatnik VAT ma prawo rozliczyć podatek należny z tytułu importu towarów w deklaracji podatkowej za okres, w którym powstał obowiązek podatkowy. Zgodnie z tymi przepisami kwota podatku VAT obliczona na podstawie zgłoszenia uzupełniającego jest wykazywana w deklaracji podatkowej w okresie, w którym zostało przyjęte zgłoszenie uproszczone. Powoduje to rozbieżności pomiędzy danymi wykazywanymi w deklaracji JPK_VAT a informacjami zawartymi w systemie AIS/IMPORT PLUS, szczególnie w zakresie zgodności kwoty podatku VAT z okresem rozliczeniowym.

W związku z powyższym pojawia się wątpliwość, czy projektowana zmiana przepisów skutkuje przesunięciem momentu rozliczenia podatku VAT w deklaracji JPK_VAT na okres rozliczeniowy, w którym zostało przyjęte zgłoszenie uzupełniające, zamiast zgłoszenia uproszczonego.

member of

member of

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 5
00-727 Warszawa
tel. +48 22 55 99 900
lewiatan@lewiatan.org
www.lewiatan.org

Polish Confederation
Lewiatan
Brussels Office
Avenue de Cortenberg 168
tel. +32 2 732 12 10

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m. st. Warszawy w Warszawie XIII
Wydział Gospodarczy

c) sankcje

Uważamy, że zaproponowane zmiany wprowadzane w art. 33a ust. 2e ustawy, przewidujące sankcje za nieprawidłowości w składanych oświadczeniach są przejawem nadmiernego formalizmu. Obecne rozwiązanie, przewidujące odpowiedzialność karną za składanie fałszywych oświadczeń, należy uznać za wystarczające i zrezygnować z proponowanego przepisu.

Proponujemy analizę celu utrzymywania obowiązku składania zaświadczeń bądź oświadczeń, mając na uwadze obecnie funkcjonujące rozwiązania informatyczne i możliwości weryfikacji podatnika przez administrację skarbową.

2. Dane oddziału (stałego miejsca) na „białej liście” VAT

Proponujemy, aby na tzw. „białej liście” podatników VAT – zamiast (lub obok) danych siedziby zagranicznego podatnika VAT – prezentować dane lokalnego oddziału / stałego miejsca prowadzenia działalności w Polsce.

Takie rozwiązanie lepiej odzwierciedlałoby rzeczywisty (lokalny) charakter działalności i ograniczałoby nieporozumienia w obszarze fakturowania po stronie dostawców i klientów.

Alternatywnie proponujemy, aby na „białej liście” prezentować jednocześnie dane centrali oraz dane lokalnego oddziału.

Problem dotyczy zagranicznych podatników VAT, którzy prowadzą działalność gospodarczą w Polsce (dokonują sprzedaży i/lub zakupów) poprzez stałe miejsce, np. lokalny oddział, zespół pracowników, infrastrukturę. Dla przykładu:

Firma X, jako zagraniczny podatnik VAT, prowadzi działalność w Polsce, jest zarejestrowany do VAT i posiada lokalny oddział. Całokształt działalności (lokalne zasoby personalne i techniczne, infrastruktura, stałość) powoduje, że w Polsce istnieje stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej dla celów VAT.

Zarejestrowany VAT UE numer w Polsce jest przypisany do podmiotu zagranicznego, natomiast dane prezentowane na białej liście (nazwa, adres) dotyczą wyłącznie centrali – bez odniesienia do działalności lokalnej.

Z punktu widzenia VAT jest to poprawne, ponieważ podatnikiem jest zawsze centrala (oddział i spółka to de facto ten sam podmiot). Oddział posiada co prawda odrębny numer NIP na potrzeby PIT, CIT oraz ZUS, ale nie jest to numer tożsamy z numerem VAT. W związku z powyższym na „białej liście” widnieją wyłącznie dane centrali.

Takie rozwiązanie, mimo że z formalnego punktu widzenia poprawne, generuje liczne nieporozumienia oraz błędy w fakturowaniu, powoduje niezadowolenie klientów, jest niespójne z podejściem innych państw UE oraz, co najważniejsze, nie oddaje rzeczywistego charakteru działalności zagranicznego podmiotu, który – poprzez utworzony w Polsce oddział oraz stałe miejsce prowadzenia działalności prowadzi działalność lokalnie (na potrzeby tej

member of

BUSINESS at OECD

member of

BUSINESSEUROPE

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 5
00-727 Warszawa
tel. +48 22 55 99 900
lewiatan@lewiatan.org
www.lewiatan.org

Polish Confederation
Lewiatan
Brussels Office
Avenue de Cortenberg 168
tel. +32 2 732 12 10

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m. st. Warszawy w Warszawie XIII
Wydział Gospodarczy

działalności nabywa usługi i towary, a także świadczy usługi i sprzedaje towary, lokalnie). Z praktycznego punktu widzenia dużo prościej byłoby rozróżnić, że:

- jeśli sprzedaż lub zakup dotyczą centrali, podatnik posługuje się danymi centrali;
- jeśli sprzedaż lub zakup dotyczą działalności lokalnej, podatnik posługuje się danymi lokalnymi (oraz lokalnym numerem VAT).

Obecne podejście powoduje:

- W przypadku zakupów - błędy po stronie dostawców.

Lokalni dostawcy mają bardzo często problem z poprawnym fakturowaniem, zakładając, że nabywcą jest zagraniczny podmiot. Generuje to liczne błędy, korekty faktur i żądanie ujęcia 23% VAT. W przypadku zagranicznych dostawców (np. import usług, wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów) wytłumaczenie polskiej specyfiki fakturowania jest wręcz niemożliwe – zagraniczni dostawcy niemal zawsze są przekonani, że dane do fakturowania są błędne, ponieważ nazwa i adres są niezgodne z numerem nadania numeru VAT oraz odbiegają od danych do fakturowania na rzecz innych oddziałów. Czasami prowadzi to wręcz do blokady dostaw.

- W przypadku sprzedaży - niezrozumienie po stronie klientów.

Klienci zgłaszają, że faktura została wystawiona przez „podmiot zagraniczny”, mimo że np. usługa została wykonana w Polsce i podlega VAT 23%. Klienci zgłaszają również zastrzeżenia dotyczące „nieaktywności” numeru podatkowego oddziału na białej liście – konieczność każdorazowego tłumaczenia, że są dwa numery (jeden dla VAT, drugi dla CIT/ZUS). Osobną kwestią jest to, czy oddziałowi faktycznie musi być nadawany odrębny numer i czy nie prościej byłoby używać jednego numeru (do rozważenia czy jest możliwość uproszczenia również w tym zakresie).

Uważamy, iż zaproponowana przez nas zmiana miałaby charakter upraszczający i wpisywałaby się w politykę rządu związaną z deregulacją prawa. Oznaczałaby bowiem:

- ograniczenie liczby błędów w fakturowaniu;
- ułatwienie weryfikacji kontrahenta przez klientów i dostawców;
- spójność z podejściem innych państw członkowskich UE, gdzie dane oddziałów są często widoczne lub możliwe do powiązania z numerem VAT;
- lepszą jakość (przejrzystość) danych publicznych prezentowanych przez Ministerstwo Finansów.

W związku z powyższym wnosimy o analizę i przyjęcie propozycji zamieszczania na tzw. „białej liście” podatników VAT danych lokalnego oddziału/stałego miejsca prowadzenia działalności w Polsce dla zagranicznego podmiotu.

3. Kasy on-line od 2026 r.

Zwracamy się z propozycją utrzymania dotychczasowej praktyki w zakresie dokumentowania sprzedaży internetowej. Obecne rozwiązanie, które zakłada, że jeśli sprzedaż jest równolegle udokumentowana zarówno fakturą (papierową/elektroniczną) wystawioną na żądanie konsumenta wówczas nie ma obowiązku dostarczenia konsumentowi paragonu – od lat funkcjonuje w praktyce gospodarczej i zapewnia prawidłowe rozliczenie, pełną transparentność i spójność z postępującą cyfryzacją.

Planowana na 2026 r. nowelizacja art. 111 ust. 3a pkt 1 ustawy o podatku od towarów i usług zakłada wykreślenie zwrotu „lub fakturę”. W praktyce może to zmienić sposób dokumentowania sprzedaży internetowej, z obowiązkiem wydania nabywcy wyłącznie paragonu fiskalnego, niezależnie od tego, czy klient otrzymał już fakturę elektroniczną.

Taka interpretacja może prowadzić do sytuacji, w której przedsiębiorcy musieliby wysyłać klientom dwa różne dokumenty potwierdzające tę samą transakcję tj. e-paragon oraz fakturę elektroniczną. Dla podmiotów prowadzących sprzedaż elektroniczną, zwłaszcza w branżach takich jak elektronika, perfumy, części samochodowe byłoby to rozwiązanie nieefektywne i kosztowne.

Obecny model działania opiera się na ugruntowanej strukturze, która została potwierdzona licznymi interpretacjami podatkowymi: Interpretacja z 27 czerwca 2025 r. o numerze 0114-KDIP1-3.4012.344.2025.2.KP oraz interpretacji z dnia 11 października 2023 r. 0113-KDIPT1-3.4012.434.2023.1.JM. Gdzie organy wprost wskazują, że w momencie otrzymania przez klienta faktury elektronicznej – nie występuje obowiązek przesłania dodatkowo paragonu fiskalnego.

Dotychczasowy mechanizm przedstawia się następująco:

- sprzedawca ewidencjonuje transakcję na kasie fiskalnej (w tym kasie online);
- nabywca otrzymuje (po wyrażeniu zgody) fakturę elektroniczną, która jest pełnoprawnym dokumentem potwierdzającym sprzedaż;
- sprzedawca pozostawia w swojej dokumentacji numer paragonu lub jego kopię, spełniając obowiązek ewidencyjny.

Wprowadzenie zmian może mieć poważne skutki dla handlu internetowego. Będzie wymagało przebudowy procesów sprzedażowych i generowania dodatkowych dokumentów. Rozwiązanie to jest nieproporcjonalne dla przedsiębiorców względem celów proponowanej regulacji. Dodatkowe utrudnienia mogą także wystąpić po stronie klientów, którzy otrzymywaliby dwa różne dokumenty dotyczące jednej transakcji, wprowadzając zamieszanie i utrudniając proces zwrotów czy reklamacji.

Należy podkreślić, że planowana zmiana ma wejść w życie niedługo po wdrożeniu obowiązkowego Krajowego Systemu e-Faktur (KSeF). Nakładanie nowych obowiązków administracyjnych w tym samym okresie grozi poważnym obciążeniem przedsiębiorców, którzy i tak będą w trakcie dostosowywania swoich systemów do wymogów KSeF.

member of

member of

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 5
00-727 Warszawa
tel. +48 22 55 99 900
lewiatan@lewiatan.org
www.lewiatan.org

Polish Confederation
Lewiatan
Brussels Office
Avenue de Cortenberg 168
tel. +32 2 732 12 10

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m. st. Warszawy w Warszawie XIII
Wydział Gospodarczy

Naszym zdaniem utrzymanie obecnego modelu będzie miało pozytywny wpływ na gospodarkę i jest w pełni zgodne z zasadą proporcjonalności, ideą cyfryzacji systemu podatkowego oraz interesem przedsiębiorców i konsumentów.

4. Solidarna odpowiedzialność nabywcy usług niematerialnych (zmiana w art. 105a ust. 1)

W naszej ocenie zaproponowana zmiana polegająca na objęciu zakresem solidarnej odpowiedzialności nabywców usług niematerialnych wskazanych w dodanym załączniku nr 16 budzi poważne zastrzeżenia co do jej proporcjonalności.

W opublikowanym uzasadnieniu projektodawca zauważył, że „(...) nieuczciwi przedsiębiorcy stosunkowo często posługują się tzw. „pustymi fakturami”, których przedmiotem są konkretne usługi niematerialne”, w związku z czym „zasadne jest objęcie ww. usług niematerialnych zakresem instytucji odpowiedzialności solidarnej, co pozwoli ograniczyć skutki takich nieprawidłowości”.

Pragniemy zwrócić uwagę, że organy podatkowe dysponują obecnie narzędziami pozwalającymi na przeciwdziałanie tego typu nielegalnym procederom. Wprowadzanie kolejnych uregulowań uważamy za nadmiarowe i zbyt obciążające przedsiębiorców. Zgodnie z obowiązującymi przepisami wszyscy podatnicy VAT są zobligowani raportować w Jednolitym Pliku Kontrolnym sprzedaż usług niematerialnych (oznaczenie GTU_12). Ponadto, organy podatkowe w prowadzonych kontrolach i postępowaniach badają dowody na świadczenie usług niematerialnych. W przypadkach, gdy nabywcy usług takich dowodów nie posiadają, organ może zakwestionować prawo do odliczenia VAT naliczonego u nabywcy i naliczyć stawkę sankcyjną 100% VAT od podatku naliczonego wykazanego w tej fakturze (na podstawie art. 112c ustawy o VAT). Tego typu mechanizm, chociaż nakłada na nabywcę obowiązek administracyjny związany z gromadzeniem, analizą i archiwizacją dokumentacji, jest jednak precyzyjnie wymierzony w potencjalne nadużycia polegające na odliczeniu VAT z tzw. „pustych” faktur.

Zaproponowane natomiast przez projektodawcę sformułowanie „(...) jeżeli w momencie dokonania tej dostawy towarów lub tego świadczenia usług wiedział lub miał uzasadnione podstawy do tego, aby przypuszczać, że cała kwota podatku przypadająca na dokonaną na jego rzecz dostawę towarów lub świadczenie usług lub ich część nie zostanie wpłacona na rachunek urzędu skarbowego” jest bardzo szerokie i nie adresuje wyłącznie przypadku wystawienia tzw. „pustej” faktury (lub innego nadużycia prawa), lecz potencjalnie może odnosić się do każdej sytuacji, w której świadczeniodawca nie ureguje podatku należnego. Uważamy, że w praktyce sankcja uderzy w podatników, którzy działając w dobrej wierze, nieświadomie nawiązali relację z dostawcą mającym np. problemy finansowe. Użyte sformułowanie „wiedział lub miał uzasadnione podstawy do tego, aby przypuszczać” implikuje ryzyko uznaniowej oceny organu, czy doszło do zachowania przez podatnika należytej staranności przy wyborze świadczeniodawcy.

member of

member of

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 5
00-727 Warszawa
tel. +48 22 55 99 900
lewiatan@lewiatan.org
www.lewiatan.org

Polish Confederation
Lewiatan
Brussels Office
Avenue de Cortenberg 168
tel. +32 2 732 12 10

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m. st. Warszawy w Warszawie XIII
Wydział Gospodarczy

Dodatkowo, zaproponowany art. 105a ust. 3 pkt 2), zgodnie z którym solidarnej odpowiedzialności nie będzie się stosować „(...) jeżeli powstanie zaległości podatkowych nie wiązało się z uczestnictwem podmiotu dokonującego dostawy towarów lub świadczenia usług, o których mowa w ust. 1, w nierzetelnym rozliczaniu podatku w celu odniesienia korzyści majątkowej” nie ograniczy całkowicie ryzyka nałożenia na uczciwego nabywcę sankcji solidarnej odpowiedzialności. Użyte sformułowania nie są precyzyjne i w naszej ocenie nie ograniczają solidarnej odpowiedzialności nabywcy jedynie w odniesieniu do rozliczenia tzw. „pustych” faktur.

Ponadto, objęcie tak szerokiego katalogu usług niematerialnych solidarną odpowiedzialnością nabywcy może negatywnie wpłynąć na konkurencyjność mniejszych podmiotów działających w branżach, w których świadczone są usługi wymienione w załączniku nr 16. Z perspektywy nabywcy, który dąży do ograniczenia ryzyka podatkowego, działaniem racjonalnym będzie bowiem nabycie takich usług wyłącznie od dużych, rozpoznawalnych na rynku dostawców. Kryterium akceptacji oferty nie będzie zatem cena, innowacyjność czy jakość świadczenia, co negatywnie odbije się na podmiotach uczciwych, ale małych, działających relatywnie krótko i nieposiadających mocnej pozycji w branży.

5. Miejsce dostawy energii elektrycznej

Proponujemy zmianę treści art. 22 ust. 1 pkt 6 ustawy o VAT analogiczną do proponowanej zmiany art. 22 ust. 1 pkt 5 ustawy o VAT, poprzez skreślenie z treści tego przepisu odniesienia do systemu elektroenergetycznego:

„6) dostawy gazu w systemie gazowym, energii elektrycznej ~~w systemie elektroenergetycznym~~, energii cieplnej lub chłodniczej przez sieci dystrybucji energii cieplnej lub chłodniczej, jeżeli taka dostawa jest dokonywana do podmiotu innego niż podmiot, o którym mowa w pkt 5 - miejsce, w którym nabywca korzysta z tych towarów i je zużywa; jeżeli wszystkie te towary lub ich część nie są w rzeczywistości zużyte przez tego nabywcę, towary nieużyte uważa się za wykorzystane i zużyte w miejscu, w którym nabywca posiada siedzibę działalności gospodarczej, a w przypadku posiadania stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, do którego dostarczane są te towary - miejsce, gdzie nabywca posiada stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, a w przypadku braku siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej - miejsce, w którym posiada on stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu”.

Brak zmiany ww. przepisu będzie stanowić legislacyjne niedopatrzenie wobec planowanego uchylecia art. 2 pkt 27a ustawy o VAT a także sprawi, że dla dostaw energii poza systemem elektroenergetycznym zastosowanie znaleźć musiałby art. 22 ust. 1 pkt 3 ustawy o VAT. Zamiarem projektodawcy wskazanym w uzasadnieniu była zresztą również nowelizacja ww. przepisu, niemniej w opublikowanym projekcie stosownej propozycji brak.

member of

member of

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 5
00-727 Warszawa
tel. +48 22 55 99 900
lewiatan@lewiatan.org
www.lewiatan.org

Polish Confederation
Lewiatan
Brussels Office
Avenue de Cortenbergh 168
tel. +32 2 732 12 10

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m. st. Warszawy w Warszawie XIII
Wydział Gospodarczy

W związku z tym niezbędne jest także sprostowanie treści art. 38 ust. 1 i art. 39 Dyrektywy VAT 2006/112, które w obecnym brzmieniu budzą wątpliwości nie tylko co do poprawności składniowej, ale również co do zgodności z rzeczywistym znaczeniem i sensem ww. przepisów unijnych.

Artykuł 38

„W przypadku dostawy do podatnika-pośrednika gazu w systemie gazowym znajdującym się na terytorium Wspólnoty lub jakiegokolwiek sieci połączonej z takim systemem dostawy energii elektrycznej lub dostawy energii cieplnej lub chłodniczej poprzez sieci dystrybucji energii cieplnej lub chłodniczej za miejsce dostawy uznaje się miejsce, w którym ten podatnik-pośrednik ma siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, na rzecz którego dostarczane są towary lub, w przypadku braku takiej siedziby lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu”.

Artykuł 39

„W przypadku dostawy gazu w systemie gazowym znajdującym się na terytorium Wspólnoty lub jakiegokolwiek sieci połączonej z takim systemem dostawy energii elektrycznej lub dostawy energii cieplnej lub chłodniczej poprzez sieci dystrybucji energii cieplnej lub chłodniczej, jeżeli taka dostawa nie jest objęta art. 38, za miejsce dostawy uznaje się miejsce, w którym nabywca faktycznie wykorzystuje i konsumuje te towary”.

Przypatrując się uważnie treści ww. *przepisów* nie sposób nie odnieść wrażenia, że po zwrocie „lub jakiegokolwiek sieci połączonej z takim systemem” powinien znaleźć się przecinek. Wówczas omawiany fragment ww. przepisu brzmiałby: *w przypadku dostawy do podatnika-pośrednika gazu w systemie gazowym znajdującym się na terytorium Wspólnoty lub jakiegokolwiek sieci połączonej z takim systemem, dostawy energii elektrycznej lub dostawy energii cieplnej lub chłodniczej poprzez sieci dystrybucji energii cieplnej lub chłodniczej (...)*

Takie brzmienie byłoby całkowicie zgodne nie tylko z zasadami składniowymi języka polskiego, ale przede wszystkim także z właściwym brzmieniem ww. przepisu w innych niż polska oficjalnych wersjach językowych Dyrektywy VAT. Co więcej – miałoby również składniowy sens, którego dziś zdecydowanie brakuje. W żadnej z oficjalnych wersji językowych art. 38 ust. 1 Dyrektywy VAT nie zostało wskazane, że dla zastosowania tego przepisu dostawa energii elektrycznej powinna odbywać się „w systemie elektroenergetycznym” albo „w sieci połączonej z takim systemem”.

Zgodnie z art. 91 ust. 3 Konstytucji RP¹, jeżeli wynika to z ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską umowy konstytuującej organizację międzynarodową, prawo przez nią stanowione jest stosowane bezpośrednio, mając pierwszeństwo w przypadku kolizji z ustawami. Z powołanego przepisu wyprowadza się zasadę prymatu prawa wspólnotowego nad prawem

¹ Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dn. 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.).

wewnętrznym państwa członkowskiego UE, a zasada ta implikuje z kolei dyrektywę wykładni prawa wewnętrznego zgodnie z prawem unijnym (tzw. „*conforming interpretation*”)². Zgodnie z tą dyrektywą sądy i inne organy stosujące prawo – interpretując przepisy – powinny wybierać taką ich interpretację, która jest najbardziej przychylna prawu wspólnotowemu³. Zmiany w ww. zakresie są niezbędne także z uwagi na nadchodzącą konieczność zaimplementowania do krajowego porządku prawnego zasad wynikających z projektu VIDA, dotyczącego m.in. rozliczeń w zakresie dostawy energii elektrycznej.

Konfederacja Lewiatan, KL/548/195/ASW/2025

² L. Morawski, *Zasady wykładni prawa*. Wyd. III, Toruń 2014, s. 143.

³ T. Koncewicz, *Sędziowski obowiązek interpretacji prawa krajowego w zgodzie z prawem wspólnotowym*, „Przegląd Sądowy” nr 6/2000; P. Justyńska, *Rola ETS w procesie interpretacji prawa wspólnotowego i prawa krajowego państw członkowskich* [w:] L. Morawski (red.), *Wykładnia prawa i inne problemy filozofii prawa*, Toruń 2005.